

Kapitel 15

ISA GÅR RUNT STENEN OCH FÅR RÅD FRÅN OVÄNTAT HÅLL

Om det nu verkligen finns något hemskt i skogen, kommer det hemska i så fall till dem i hagen? Hon tittar ner mot sitt gäng. Zoe och Vera står närmast. Båda deras föl, Tindra och Kompis, diar. Bianca står – så oväntat! – och kliar rumpa. Smilla, Brian och Hilma ser ut som de jagar varandra. Nathalie följer de tre med blicken och håller koll. Isa älskar sin lilla flock, hon ska göra allt vad hon kan för att skydda den!

Ibland är det bra att göra precis tvärtom, tänker Isa. Tvärtom mot vad man brukar, tvärtom mot det man egentligen tänkte. Det fungerade när Bianca fick kolik, det kan fungera igen.

Isas mormor, som ledde sin flock i över tio år, sa ofta: ”För att se vad som finns på andra sidan stenen måste du gå runt och kolla.”

Då tyckte Isa att mormor var en ganska konstig shet-tisdam som kunde säga de mest märkliga saker. Som det med stenen till exempel. Solklart – hur ska jag annars veta vad som finns där på andra sidan, resonerade hon som föl. Men nu, efter många år som flockens ledare, mamma och vän, vet hon att mormor menade att man behöver titta på ett problem från mer än ett håll.

Tur att jag var ett lyssnande barnbarnsföl, tänker Isa och ställer sig vid grinden och väntar. Många bortviftade flugor senare kommer han så äntligen – Birger.

”Hallå Birger! Kom, jag vill prata med dig!”

”Så pass”, svarar den svartvita vallhunden och lufsar fram till grinden. Han sätter sig på rumpan och kliar sig med baktassen på magen.

Isa berättar om rådjuret Ullas besök och vad hon sa.

”Så pass”, svarar Birger igen.

”Är det allt du har att säga!?”

”Öh... Så pass, så jobbigt.” Han ser nöjd ut med sitt svar.

”Men Birger, du fattar väl att det kan hända något hemskt här på gården. Och det är mitt ansvar att skyd-

da flocken. Och nu, när vi har så många små föl, är jag jätteorlig. Det är därför jag vill prata med dig.”

Birger lägger huvudet på sned och tittar en bra stund på Isa. Han ställer sig upp och viftar sakta på svansen. ”Kör på!”

Isa tittar sig omkring, kollar så att ingen annan hör. ”Vi hästar är ju flyktdjur. Vi springer först och frågar sen – typ. Men du är ju hund och ni anfaller först och frågar sen – typ.”

”Typ”, svarar Birger.

”Så om du skulle anfalla mig, och jag då börjar jaga dig istället, vad skulle du tänka då?”

”Att du aldrig skulle hinna ifatt mig.”

”Men om jag nu gör det och springer ner dig. Mosar dig! Blir du inte lite rädd då?” Isa låter väldigt bestämd, ja nästan arg.

Birger tittar på henne. Granskar hennes korta, stadiga ben. Hennes runda mage och muskulösa rumpa. Han är tyst en lång stund, sen kommer: ”Så pass...”

Isa suckar, det här samtalet är bara för mycket!

”Då skulle jag bli rädd. Du väger mycket mer än jag.” Birger tittar intensivt på henne.

”Ka-shing!” Isa jublar, det här var precis vad hon ville höra! Hon böjer sig fram och viskar sin idé för Birger.

”Så pass”, säger han när han får höra om hennes plan att försvara flocken.

”Kan det gå tror du?”

”Nja... inte utan min hjälp. Det du vill göra är förstås just det jag är duktig på, min spetskunskap så att säga. Utan tvekan. Men du vet, jag är upptagen nu. Det kommer snart hit en ung hund. En som jag ska lära upp. Det är mycket nu.”

”Men lite tid har du nog för oss.., du, Birger?” Genom grindens glesa plank blåser Isa lite varm luft bakom hans ena öra.

”Okej. Kan ju vara att lilleputten som kommer kan vara med. Alltid lär han sig något. Valla miniponnyerna, ja, mycket ska en gammal hund få stå ut med.”

Nu faller en av stenarna som Isa bär på sina bogar till marken.

Det råder högsta beredskap i hagen. Tio shettisar, fyra får, en vallhund, en blivande vallhund och två ardennerhästar har träningsläger. Vad ska de nu hitta på? Och finns det verkligen monster i skogen?